

Bütün Mahallenin Kapıları Açıldı Çocukluğumun Bayramlarında

— kul mehmet · 18 Temmuz 2015

Ramazan bayram namazını kılıp, camide cemaatle bayramlaştıktan, birbirimizin bayramını kutlayarak birbirimize sarıldıktan sonra eve doğru yola çıktım ve o anda çocukluğum ve bayram sabahı aklıma geldi, neden mi çünkü sokaklarda hiçbir çocuk yoktu da ondan! Çocukluğumda yani 6 -7 yaşında iken yani 1970'li yıllarda, bir yeni lastik ayakkabı, bir gömlek ile yatar sabah ezanından önce kalkar, mahallede camiye gidenimiz gider, gitmeyenler kapı önünde bayram namazı bitişini bekler namaz bittiği ve camiden dönenler geldikten sonra, sofrada bir iki lokma atıştırmadan bayram şekeri ve harçlığını toplamaya, neşe içinde koşardık... Yıllara tanıklık eden çocukluk bayramlarım, keşke o günkü gibi neşeli sevinçli olsa tüm bayramlar... Hele o dostluklar, komşuluk sevgi saygı ne kadar güzeldi tarifini anlatmaya heceler yetmez, şimdi nereye kaçtınız, nereye saklandınız bilinmez! Ararım bulunmaz!

Neyse devam edelim bütün mahallenin kapıları açıldı ve açık kalırdı zaten o yıllarda, kapılar hiç kapanmaz hep açık kalırdı kapılar. Neşemiz ile mahalle şenlik havasına döner, büyüklerimiz bize gözlerinde sevinç, yanaklarında eksik olmayan tebessüm içinde bakar, bayram harçlıklarımız verirdi. Muhakkak herkes bir biri ile bayramlaşır, her ev ziyaret edilirdi. Evde yapılan ev baklavası ve sütlacın tadına doyum olmazdı... Gerçi o zamanlarda yokluk çoktu, kuyruklar çoktu ama mutluluk hiç eksilmez sevgi saygı her daim var idi. En güzeli ne idi bilir misiniz sıkı durun söylüyorum oyun alanları yani çoktu, bomboş arsalar, tarlalar etrafta dolu idi, seç beğen oyna misali hiç karışan olmazdı, şimdiki gibi yolda minibüs takside geçmezdi, çünkü yoktu o zamanlar, payton vardı ve şehre gitmek için iki üç tane minibüs vardı.

Şekerli macun vardı o dönemlerde, kaynana şekeri dediğimiz siyah şekerler birde şehirde ayı oynatanlar gelirdi, haydi koca kız kadınlar hamamda nasıl bayılır derler ve zavallı ayıda yere yatarak gösterirdi... Daha sonraları yaşıma 10 yaklaşınca kitap, hikâye Tarkan ve teksas... Çizgi roman okuma hevesim başladı, kazandığımı onlara yatırır büyük bir huzur neşe içinde okurdum... Bu aralarda sinemaya merakım başladı ve her bayram günü Kartal Tibet'in oynadığı Tarkan, filmi gelir ya da Zeki Alasya-Metin Akpınar veya o zamanlar yeni olan Kemal Sunalın filmleri gelirdi ve ben ilk matine'ye yetişir, o kalabalık neşeli bakışlar içinde filmi seyrederek evin yolunu tutardım. Bize ve komşulara bu üç günlük bayram az gelir, üç gün devam eden ziyaretler ile tüm akrabaların ziyareti bitmezdi. Rast gelirse atlıkarıncalı oyunların olduğu luna parklar kurulurdu, oraya giderdik ailece, birde o dönemlerde, telefon hiç bulunmazdı evlerde sadece PTT 'de vardı bayram tebrikleri, bayramlar da kartpostallar birkaç selam dua ve tebrikler yazılır ve bayramdan çok önce postaya verilirdi.

Şimdi apartmanlarda yaşayan çocuklara anneler babalar aman oğlum kimseyi rahatsız etme, ayıptır sözleri ile çocukları bu bayram coşkusunda mahrum bırakıyorlar. Şimdi Ankara'da ikamet ediyorum

bayram boyunca eve ya üç çocuk ya da dört çocuk gelir şekerini harçlığını alır gider fazla gelen giden olmaz, Üzülürüm ama elden de bir şey gelmiyor! Bir kaç defa komşularına gittim, onlar gelmeyince bende irtibatı kestim, yolda görür isem bayramlaşıyorum yoksa ne bayram coşkusu var sitelerde büyük şehirlerde, pardon unuttum büyük şehirlerde-Sahil kasabalarına tatil gittikleri için-komşu bayramlaşması da kalamadı gitti, evet evet gönüllerin ziyareti yok artık, tatil var boşa para harcama zenginliği var vesselam.Çocukluğumuz artık bize uzak kalan bir düş, uzakta bize üzgün bakan bir şehir. Her ne yaparsak yapalım gidemeyeceğimiz ama unutamadığımız tek yer orası. Bu bayramda başınızı ağrıttım kusuruma bakmayın, hakkınızı helal edin, Mübarek Ramazan Bayramınız Mübarek olsun kardeşlerim...
Selam ve dua ile...
Mehmet Aluç (Kul Mehmet)